

slag med 32 Stemmer mod 29 — 2 svarede: stemmer ikke.

De 32, der stemte for Forslaget, vare de frikonservative og Regeringspartiets Valgruppe, Repræsentanter for de Partier og Afskygninger, som ved gensidig Imødekommen for at faa Sagen løst og for i det hele taget at skabe de bedste Betingelser for en fredelig Udvikling her i Landet forenede sig om en Indstilling, der havde en saadan Karakter, at den kunde accepteres af Regeringen og ogsaa vente Tilslutning fra dette Tings Side. Hertil sluttede Færøernes Repræsentant sig væsentlig med den Motivering, at han ikke troede, at en yderligere Forhandling om denne Sag vilde kunne frembringe en Løsning, der bedre end denne vilde være i Stand til at samle de forskellige Partier.

De 2, der sagde: *stemmer ikke*, vare Landstingsmænd af Højre, der benyttede den Frihed, deres Parti havde givet, til at sige: stemmer ikke, altsaa benyttede den, kan man sige, i den mindst mulige Udstrækning. De motiverede deres Afstemning særlig med Ønsket om at bidrage til en fredelig Udvikling for Forsvarssagens Skyld. Man har i den socialistiske og radikale Presse fremhævet det som noget meget „mistænkeligt“ og „flovt“, at jeg ikke tog til Orde mod disse Landstingsmænds Udtalelser ved Behandlingen i det andet Ting. Først bagefter er man kommen i Tanker om, at dette var saa uhyre mistænkeligt, thi under selve Behandlingen var det aabenbart slet ikke mistænkeligt for disse Partier, thi ingen af deres Talsmænd tog til Orde i den Anledning. Det vilde unægtelig ogsaa have været højst besynderligt, om jeg havde udtalt mig mod de Udtalelser, der faldt fra de 2 ærede Medlemmer. Ingen af dem gjorde jo det mindste Forsøg paa at rokke ved den Erklæring, jeg havde afgivet om, at denne Sag løstes uden Aftale, uden Forbindelse, uden Løfte eller Tilsagn om noget som helst udenfor dette Forslag liggende.

De Herrer udtalte deres personlige Opfattelse af, hvorledes de troede, at en fredelig Udvikling vilde være til Gavn for Forsvarssagen. Og det kunde saa meget mindre falde mig ind at udtale mig herimod, som jeg ganske og aldeles var enig med de to ærede Landstingsmænd i denne

Betragtning. Det er min Overbevisning, at en Løsning af denne Sag har Betydning for alle de Opgaver, som foreligge paa Dagsordenen, og altsaa ogsaa for Forsvarssagen, naar vi komme til at forhandle om den. Det vide vi jo dog i Virkeligheden ogsaa alle sammen meget godt; der er jo ikke i noget Parti nogen som helst Uenighed om, at naar man gaar Kamptider i Møde, ser det ikke godt ud for de store Spørgsmaal, der i Øjeblikket maatte kræve Løsning. Naar der derimod er fredelig Forhandling, virker det baade paa den ene og den anden Sag. Det er der jo i Virkeligheden Enighed om i alle Partier og Enighed om ogsaa ude i Befolkningen. Jeg kan nævne Eksempler paa Sager, der i Øjeblikket ere til Forhandling. Man saa med Hensyn til Lønreformen i de interesserede Blade, i Etatsfagskrifterne, at man skrev i Spænding om, hvorledes det vilde gaa med Valgretsagen, fordi man havde Indtryk af, at hvis man kom ud i Kamp og Ufred, vilde det maaske ogsaa vanskeliggøre Stillingen for den Sag, som man særlig i den Forbindelse interesserede sig for. Og vi se det samme gøre sig gældende for dem, der have særlig udprægede Interesser — og det er jo meget, meget vide Kredse — for Toldloven, for Retsreformen osv. Overalt baade i Rigsdagen og ude i Befolkningen har man en stærk og levende Følelse af, at gennemføres der en fredelig Løsning af denne Sag, bliver der Udsigt til et godt og frugtbart Reformarbejde, medens Forkastelse vilde føre Landet ud i en Kamp, der paa mange Maader vil bringe Skade og Stilstand.

Endelig er der de 29, der stemte *imod* dette Forslag, af hvilke de 24 vare Højre, 4 Socialdemokrater og saa den eneste radikale — et interessant Fællesskab, der meget klart belyser disse Partiers fælles Uvillie. Højre har jo til alle Tider lige fra 70erne systematisk modsat sig en Løsning paa dette Omraade, og i de senere Aar, da man ikke kunde komme udenom denne Sag, have vi set Højre vise Imødekommen ved stadig at fremkomme med og haardnakket fastholde Forslag, som man udmærket godt vidste, at dette høje Ting og Regeringen ikke vilde og ikke kunde acceptere. Højres Mistillid til den